No. 901 Zaterdag 6 April 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 5 April.

PASCHEN.

Paschen, van oudsher genoemd het feest der feesten, de dag der dagen, de plechtigheid der plechtigheden.

De glorie van Paschen overstraalt zóózeer de andere feesten des Heeren, als deze de feesten der heiligen te boven gaan, zegt de H. Gregorius van Nazianze.

En Paus Leo de Groote noemde Paschen het hoofdpunt der goddelijke heilseconomie, waarop geheel de inrichting der christelijke republiek steunt, daar zonder de Verrijzenis des Heeren ons geloof ijdel, ijdel ook onze hoop zou zijn.

Inderdaad, al hadden we Christus ook aanbeden in de kribbe, gehuldigd met de Wijzen, vereerd in Nazareth en in den Tempel, gevolgd op Zijn apostolische reizen door Judea, bewonderd in Zijn mirakelen, nutteloos ware dat alles, zoo Hij niet ten derden dage verrezen was. Luider dan de stem der natuur, die bij Zijn dood, tot in haar ingewanden geschokt werd, verkondigt het ledige graf de Godheid van den Gekruisigde van Golgotha.

Zijn kruis is de standaard der overwinning, Zijn dood bracht het leven en Zijn graf werd de wieg der Kerk, die de vruchtbare en onsterfelijke moeder der volkeren is.

Christus had wel kunnen sterven, maar als de Heer des levens, die in waarheid had gezegd: „Ik leg mijn leven af uit Mij zelven, en ik heb macht om het af te leggen, en Ik heb macht om het weder aan te nemen."

Dood blijven kon Hij dus niet; Zijn verrijzenis moest bewijzen, dat Hij Zijn leven vrijwillig en eigenmachtig bij Zijn sterven had afgelegd, bewijzen dat Zijn dood de dood was van den menschgeworden God.

't Kon immers slechts van den *verrezen* Christus gezegd, wat er geschreven staat: "Vraag van Mij, en Ik zal U de heidenen geven tot erfdeel, en tot Uw bezit de grenzen der aarde." Alleen de Christus, die niet meer sterft en over Wien de dood geen macht meer heeft, „zal blijven zoolang zon en maan duren, van geslacht tot geslacht. En Hij zal heerschen van zee tot zee, van den vloed tot aan des aardrijks uiteinden. Hij zal door alle koningen der aarde aanbeden, door alle volkeren gediend worden. Zijn naam zij gezegend in eeuwigheid! En in Hem zullen gezegend worden alle geslachten der aarde; alle volkeren zullen Hem verheerlijken."

„Als Christus niet verrezen is, zegt de apostel Paulus, dan is uw geloof tevergeefs, want dan zijt gij nog in uwe zonden," want als Christus niet verrezen is, dan is Hij de Verlosser niet. De verrijzenis, het groote levensfeit des Christendoms, is het onmisbaar kenmerk van de wezenlijkheid der Verlossing. Het ledige graf, de schitterende engel, die den steen van voor de opening wegwentelde, de verschrikte wachters, die, op bevel der Joden, getuigen van wat tijdens hun slaap zou gebeurd zijn, de vijfhonderd broeders, die allen gezamenlijk den verrezen Christus zagen, de leerlingen, die Zijne wonden betastten en met Hem spraken, aten en dronken, leggen een onwraakbaar getuigenis af, dat de Heer Jezus als Heer des levens het leven weer heeft aangenomen en aldus de Verlossing voltooid heeft.

Maar de Verrijzenis is ook het groot bewijs van de waarheid der door Christus geopenbaarde leer. Het onfeilbaar teeken, dat aan het schijnheilig en bedorven geslacht van Israël zou gegeven worden, zoude zijn het teeken van Jonas, den profeet," het teeken van den tempel van 's Heeren Lichaam, die door de Joden verwoest, in drie dagen weder door Hem zou worden opgebouwd.

Inderdaad, Christus had aan de wereld het recht gegeven om niet in Hem te gelooven, tenzij Hij op den derden dag uit de dooden verrijzen zou. Vandaar dat de Apostelen bij de prediking van het Evangelie zich hoofdzakelijk en bijna uitsluitend op het wonder der Verrijzenis beriepen.

En zoo is het mysterie van dezen dag, als historisch feit gestaafd gelijk geen ander in de geschiedenis, het groot en geheel eigenaardig bewijs van de grondwaarheid des Christendoms, de Godheid van Jezus Christus, onzen Heer.

Daarom is het Alleluja van Paschen de jubelzang der victorie, der victorie van „ons geloof, dat de wereld verwint!"

Een symbool van dat geloof is de Paaschkaars, die thans in alle kerken schittert.

In eenige streken is het gebruikelijk heden de Paaschkaars in processie door de kerk rond te dragen. Dan ziet men haar licht van het hooge koor afdalen en in de zijgangen verdwijnen. Een oogenblik schijnt het achter de kolommen verborgen, dan weer komt het tusschen de bogen te voorschijn, om eindelijk door de hoofdbeuk in vollen glans naar het altaar terug te keeren, terwijl het koor den psalm der verlossing zingt: „als Israël uit Egypte toog...... toon Heer, uwe barmhartigheid en waarheid, opdat de volkeren niet zeggen: waar is hun God!"

Deze ceremonie is een beeld van den meerderen of minderen glans, waarmede het geloof in de wisseling der eeuwen en gebeurtenissen geschitterd heeft. De stormen der vervolging hebben het licht niet kunnen dooven, maar aangewakkerd, de wolken der ketterijen, de nacht des ongeloofs het een wijle bedekt, doch immer is het te voorschijn getreden, en soms hebben de volkeren het in grooten triomf gedragen op alle paden van het individueel en sociaal leven.

Ook thans hangt weder de nacht des ongeloofs over de wereld, en de volkeren, rondtastend in de duisternis, zijn terecht gekomen in 't moeras der zonde en ellende, waar zij elkander verslinden. Maar de duisternis drijft hen tot het licht, en de ellende tot den Verlosser.

En in den zoekenden blik van de in twijfel en onrust verloren wereld ligt de vraag, die heden in de onnavolgbaar schoone *Sequentia* der H. Mis gezongen wordt: „dic nobis, Maria, quid vidisti in via? Zeg ons Maria, wat zaagt ge op den weg?"— En de andere Maria, of lievelinge van Christus, de Kerk antwoordt: „ik zag het graf van den Christus, die leeft, ik zag de glorie des Verrezenen, ik zag engelen, die het getuigden. Christus, mijne hoop is verrezen, alleluia!"

En een groot licht schijnt in de duisternissen, Wee, zoo de duisternis het niet begrijpen.

Wij juichen in dat licht, dat van den verrezen Christus uitgaat; dat licht is onze gids en onze vreugde, en wij bid-

Feuilleton.

Een Paaschvertelling.

„Ge zult er toch, hoop ik, aan denken uw Paschen te houden", zei mevrouw Van der Schie tot haar man. „'t Is nog maar twee dagen tijd."

Van der Schie fronste de wenkbrauwen en mompelde zoo iets in zijn baard van „geen tijd."

„Tijd," hervatte zijn vrouw met vuur, „tijd hebt gij daar waarlijk niet zooveel voor noodig, Henri. Bedenk toch," ging zij op smartelijken toon voort, „bedenk toch," dat het gebod der Kerk voorschrijft, dat men minstens eenmaal 's jaars zijn schuld met God moet vereffenen."

De tranen sprongen haar in de oogen bij de onverschilligheid van haar man.

Van der Schie gevoelde zich onaangenaam te moede.

„Wees maar bedaard," zeide hij, meer om den huiselijken vrede te bewaren dan uit godsdienstigen aandrang, „ik zal mijn Paschen wel houden."

„Och, Henri," ging zijne vrouw voort, terwijl zij hare oogen droogde, „gij zegt dat zoo koud, zoo lusteloos, gij zoudt het zeker niet gedaan hebben, wanneer ik het u niet gevraagd had."

„Maar wie zegt u dat?" vroeg de heer Van der Schie kregelig.

„Uw onverschilligheid," hernam zijne echtgenoote en haar pijnlijk vertrokken gelaat werd nog steeds door tranen bevochtigd, „gij toont niet den minsten zin meer voor uw godsdienst, gij gaat niet eens iederen Zondag naar de kerk, en, wanneer gij gaat......ach, ik denk er wel eens over, of het niet beter zou zijn, als gij maar thuis bleeft."

„Zeker omdat ik de preek van den pastoor niet kan navertellen," riep de man driftig, „gij begrijpt toch, Louise, dat een man van zaken als ik meer te doen heeft dan daarnaar te luisteren, dat mijne bezigheden mij nimmer met rust laten."

„Zelfs niet in de kerk? vroeg zijne vrouw, „ach, bedenk toch Henri, godsdienst is hoofdzaak."

„Godsdienst is bijzaak," antwoordde hij beslist, „als ik enkel en alleen aan mijn godsdienst dacht en den ganschen dag in de kerk zat, zouden mijn zaken leelijk in de war loopen."

„God vraagt niet, dat gij den ganschen dag in de kerk zit," hernam zijne vrouw. „Hij vordert slechts een weinigje van uw leven, een enkelen dag in de week, welken gij Hem moet wijden, maar helaas, ook dat is u nog te veel." Zij begon plotseling hevig te snikken. „En vroeger, hoe geheel anders waart gij vroeger," riep zij uit, en zij dacht aan hare bruidsdagen, aan de eerste jaren van haar huwelijk, toen hij ijverig in den godsdienst was. Maar sinds zijne zaken in bloei waren toegenomen, sinds hij voorname vrienden had gekregen, was de ijver aldoor gaan verflauwen en al zijn godsvrucht bepaalde zich nu tot het hoogstnoodzakelijke, ja, ook dat scheen hij allengs te zullen laten; hij bezocht al zeldzamer de kerk en had hij het vorig jaar nog zijn Paschen gehouden, dit jaar scheen hij het te zullen vergeten.

„Ik had het nimmer van u kunnen denken,"snikte zijne vrouw.

„Maar wees toch gerust, lieve," zeide hij bemoedigend, „ik......"

„Hoe kan ik gerust zijn, terwijl gij met God in vijandschap leeft," zeide zij, „hoe onverwacht is uw vader niet gestorven en kan dit ook u niet gebeuren? Daarbij de kinderen, welk voorbeeld geeft gij hun!"

„Ik heb u immers reeds gezegd, dat ik mijn Paschen houden zal" hernam hij, „ik heb nog nimmer een jaar overgeslagen, en eenmaal is toch voldoende."

„Voldoende, ja, maar......"

„Welnu, en die enkele maal, dat ik communiceer, zal toch wel evenveel waard zijn, als de talrijke keeren van hen, die zooveel meer tijd te hunner beschikking hebben."

„Uitvluchten," zeide mevrouw Van der Schie, die wel begreep, dat haar mans woorden enkel moesten dienen om haar gerust te stellen, en zij dacht aan de lange en vele avonden, welke hij in de societeit of elders met zijne vrienden doorbracht.

Zij sprak hier echter niet van, uit vrees hem te vertoornen. Voorloopig had zij haar doel bereikt: hij zou zijn Paschen houden.

„Wat zal ik u geven als Paaschgeschenk?" vroeg hij, om het gesprek eene andere wending te geven.

„Uw bekeering, dan ben ik dubbel tevreden," klonk het antwoord.

„Gij zult, denk ik, nog wel iets anders willen hebben," hernam hij lachend, „ik zal uw boudoir eens nasnuffelen en zien of er iets ontbreekt."

Een lustig deuntje fluitend, verliet hij de huiskamer en ging naar het kantoor, maar inwendig was hij minder vroolijk gestemd; de gedachte aan de belofte, welke hij gedaan had, maakte hem zwaargallig. Hij zette zich aan zijn schrijfbureau, maar het werk wilde niet vlotten; de belofte bleef hem steeds in den geest. Verdrietig wierp hij zijn pen neer, en met het hoofd in de hand geleund dacht hij na. Biechten! terwijl hij het gansche jaar den biechtstoel niet was binnengetreden! Bah, zijn Paschen houden! — ellendig; wat zouden zijne vrienden er wel van zeggen! Een rood verwde plotseling zijne wangen. Hij herinnerde zich, wat er gevolgd was, toen hij het vorig jaar zijn Paschen had gehou-

den met den grooten Augustinus, die uit den nacht der dwaling en zonden in het volle licht van Christus gekomen was:

„O Eeuwig Woord, Licht waardoor het licht gemaakt is, o weg, waarheid en leven, waarin geen duisternis, geen dwaling, geen ijdelheid, geen dood is... laat uw licht schijnen, opdat ik het licht zie en de duisternis vermijde; laat mij den weg zien, opdat ik den afgrond vermijde; laat mij de waarheid zien, opdat ik den dood ontkome......Heer, mijne lampe en mijn licht en mijn heil, wien zal ik vreezen?"

EEN PROTEST.

In Frankrijk hebben een aantal voorname mannen, leden van het Instituut, professoren, leden van de academie e. a., zoowel protestanten als katholieken, aan den voorzitter der Kamercommissie voor het ontwerp op de vereenigingen een schrijven gericht, waarin zij eenige beschouwingen over de godsdienstige vereenigingen geven.

„Wij zijn", schrijven zij, „besliste tegenstanders van alle inmenging van godsdienstige orden in de politiek, en wij veroordeelen met kracht elke poging van dien kant, om hun taak van onderwijs en armenzorg te buiten te gaan; maar wij kunnen ook niet toestaan, dat de wetgeving hunne bezigheid naar buiten belet, hetzij onmiddellijk, door ze te verbieden, hetzij middellijk, door ze de middelen te ontnemen, die zij noodig hebben en door versterking daarvan onmogelijk te maken.

„Frankrijk heeft den plicht om zijn invloed in de wereld te behouden en zoo mogelijk te vermeerderen. Indien het nu al niet juist is, dat in het Oosten, in China, in Afrika de missionarissen de eenige verdedigers en propagandisten voor de fransche taal en den franschen invloed zijn, zoo zijn zij zonder tegenspraak toch de meest talrijke. Dank zij hun en het "katholieke protectoraat", waarvan zij de natuurlijke agenten zijn, had Frankrijk van zijn roemrijk verleden een voorrang behouden, die terecht door zijn mededingers wordt benijd."

Zal dit nu alles moeten verloren gaan? Moet in den toch al zoo moeilijken strijd tegen de concurrenten: Engelschen, Amerikanen, Duitschers, Italianen en Russen, moet in dezen tijd van algemeenen naijver Frankrijk, dat tot nu toe bevoorrecht was onder de natiën, hen die voor het land worstelen, ontwapenen?

„Wij weten, dat het ontwerp op de vereeniging de erkende congregaties spaart. Maar wij mogen niet vergeten, dat de niet-erkende congregaties, die op het oogenblik met ontbinding worden bedreigd, het dikwijls geweest zijn, die naar buiten de schitterendste diensten hebben bewezen. Wij voegen bij dezen brief een onvolledige lijst van hare inrichtingen in den vreemde; vele zijn er van zeer veel belang bij. De val van die inrichtingen zou den franschen invloed in het hart treffen."

„Die overwegingen, mijnheer de voorzitter, onderwerpen wij vol eerbied aan het parlement, buiten alle partijgetwist om, als mannen vrij van geest, overtuigd als wij zijn dat het streven naar de grootheid van het land alle parlementaire discussiën moet beheerschen en boven alle politieke en godsdienstige verschilpunten moet worden gesteld."

Dan volgt de genoemde lijst, waaruit inderdaad blijkt, dat die congregaties aan honderdduizenden kinderen les geven en op hen hun invloed kunnen doen gelden.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Met Z. D. H. Mgr. J. J. A. Van Baars zullen den 15den April de reis naar Curaçao aanvaarden de Eerwaarde Paters Dominicanen J. Selbach en A. Scheffers, beiden uit het klooster van Huisen en bestemd voor de Curaçaosche Missie.

Officieele berichten.

In het *Dagblad van Zuid-Holland en 's Gravenhage* leest men het volgende:

Bij Kon. besluit van 4 Maart is, als blijk van goedkeuring en tevredenheid, de bronzen eerepenning voor menschlievend hulpbetoon en een loffelijk getuigschrift toegekend o. a. aan:

P. C. Th. Lens, officier van gez. 1e kl., destijds waarnemend chef van den mil. geneesk. dienst op Curaçao, wegens het met levensgevaar redden van een kind uit een regenbak te Pietermaai (een gedeelte van het stadsdistrict van Curaçao).

Wij wenschen den geachten dokter Lens van harte geluk met deze onderscheiding.

* *

De luitenant-generaal Kool is benoemd tot minister van Oorlog ter vervanging van generaal Eland.

Posterij.

De met den nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba te verzenden brievenmalen worden Vrijdag den 12n. dezer om 5 uur des namiddags gesloten.

* *

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Abigael A. de Lima, Antonia Hortman, Luisa Look, Monsieur Munroe, Amelia de Maat, Chef de Poste de la Cie. Française des Cables Telégraphiques (aang).

Leger.

De majoor J. S. Wernas, van het 2e reg. inf. te 's Hertogenbosch, heeft aangevraagd om wegens langdurigen dienst op pensioen gesteld te worden.

De mr. geweermaker P. B. Smit, van het 8e reg. inf., wordt gedetacheerd bij de landmacht in West-Indië met bestemming voor Suriname; hij verkrijgt alsdan den graad van sergeant-majoor en moest den 15den Maart zijn bestemming volgen.

Dankbetuiging.

In dank hebben wij van de Heeren Agenten der *Red D Line* alhier ontvangen de Tijdtafel van de stoomschepen dier lijn van April tot Juni.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND

Frankrijk. — Een stortbui van verwijten en beschuldigingen is ophieuw neergekomen op het hoofd van den franschen minister-president.

Hier werd hem gevraagd, waarom hij de godsdienstige Congregaties niet onderworpen laat aan het gewone burgerlijke recht; daar snauwt men hem toe (en met het volste recht van de wereld), dat hij de constitutioneele vrijheid om zich te vereenigen aan banden legt en zoodoende ingrijpt in de hartsader van een geëmancipeerd volk; elders brengt men hem onder het oog, dat hij Frankrijk doet gebukt gaan onder een tweeledig leed: overheersching door vreemdelingen en verhuizing van fransche kapitalen naar den vreemde.

Nog verder wordt hem verweten: „Ziet ge niet, hoe wij onze geheele zelfstandigheid gaan verliezen? Een vreemdeling in habijt wordt niet als chef eener in Frankrijk gevestigde godsdienstige vereeniging geduld, maar terwijl diens onderhoorigen hem volgen in ballingschap, komen andere vreemdelingen uit verschillende richtingen aangerend om de regeeringskussens in beslag te nemen. En dezen duldt Frankrijk wel!"...

Om van de Congregaties nog te behouden wat te redden valt wordt er een zeer aannemelijk wijzingsvoorstel ingediend op art. 12, waar de kwes-

---

den. Men had hem een ultramontaan, een clericaal, een Farizeer genoemd, hij had op het punt gestaan president van de Groote Societeit te worden, welker leden allen „beschaafde en verlichte" mannen waren; maar de kans was direct verkeken, hij werd geen president, geen secretaris, geen penningmeester zelfs, een ander nam zijn plaats in, een ander, die, ook candidaat naar het voorzitterschap, van zijne zoogenaamde vroomheid had weten partij te trekken, om tot zijn doel te geraken. Diep was van der Schie in zijn ijdelheid gekwetst; het voorzitterschap was zijn vurigste wensch geweest, en thans was hij gedwongen zijn ontslag te nemen, thans werd hij feitelijk uit den kring gebannen; hij had velen van zijne vrienden verloren en veel van zijn invloed; het geheele jaar had niet kunnen goedmaken, wat hij op dien eenen Paaschdag, naar zijne meening, verspeeld had.

Zoo zat hij te mijmeren en te mokken aan zijn schrijfbureau en al mijmerend woelde hij met zijne hand door de papieren, welke er op verspreid lagen.

Plotseling verduisterden zijn blikken, hij las den naam van zijn ouden tegenstander op een accept dat heden moest betaald worden. Maar een oogenblik later verhelderde plotseling zijn gelaat en een nijdige lach zweefde in zijne trekken.

Indien zijn vijand eens niet betalen kon, ha, indien hij hem eens in 't verderf kon storten! Het bedrag was vrij groot.

De komst van den boekhouder wekte den heer van der Schie uit zijne mijmeringen.

„Gij zult toch, hoop ik, aan het accept van den heer Wilgers denken," zeide hij onmiddellijk.

„Vervalt het accept vandaag?" vroeg de boekhouder eenigszins onthutst.

„Ja, denk er vooral aan," zeide van der Schie kortaf.".

De boekhouder antwoordde niets en boog zich over zijn lessenaar. Maar hij werkte niet rustig; blijkbaar drukte hem iets op het hart. Nu en dan wierp hij van ter zijde een onrustigen blik op zijn patroon, die in zijn vorig gepeins was vervallen. 't Was als wilde hij hem iets vragen, en soms opende hij reeds ten halve zijn mond, om bij de geringste beweging welke zijn chef maakte, terstond weer met zijn werk voort te gaan. Maar het schrijven vlotte niet, 't scheen of zijne pen niet vooruit wilde; het denkbeeld, dat hem kwelde, deed hem telkens droomend voor zich uit zien, of een schuinschen onrustigen blik op den patroon werpen.

Eindelijk scheen hij een besluit genomen te hebben.

Hij kuchte een paar maal ongewoon hard, sprong toen van den hoogen stoel wendde zich kordaat tot van der Schie.

„Mijnheer!"

„Wat belieft je?"

„Ik zou u gaarne iets willen verzoeken."

„Ik luister."

„Ik hoop, mijnheer," zeide de boekhouder, na nogmaals een paar maal gekucht te hebben, met aarzelende stem, „ik hoop, mijnheer, dat hetgeen ik zal zeggen strikt geheim zal blijven."

Van der Schie zag op.

„Is het zoo gewichtig?"

„Zoo gewichtig, mijnheer, dat de eer eener gansche familie er van afhangt. U, die de wisselvalligheid van den handel kent, zult er zeker een gewoon geval in zien, maar de groote wereld zou er veel ophef van maken en de familie wellicht voor immer......

„Maar waar spreekt gij toch van?"

„Van 't geen ik u zeggen ga, mijnheer," hernam de boekhouder eenigszins plechtig. „U spraakt straks over het accept van mijnheer Wilgers,"

„Ja, en dat moet heden betaald worden," zeide de heer van der Schie snel.

„Heden? Zou het niet over eenige dagen, over een week kunnen geschieden?"

„Neen," klonk het antwoord beslist, „het moet heden betaald worden. Maar je zoudt me een geheim vertellen, wat heeft het accept daarmee te maken?"

„Het staat er mee in nauw verband, mijnheer, het accept zal heden niet betaald kunnen worden."

Het gelaat van den heer van der Schie glansde plotseling van leedvermaak.

„Zou je dat denken, zou je dat inderdaad denken?"

„Ik weet het zeker, mijnheer."

„Maar hoe weet je 't ?" riep Van der Schie opgewekt uit. „Wilgers zal je toch niet in zijn geldkist laten zien."

„Dat is niet altijd noodig, mijnheer", zeide de boekhouder, „ik weet zeker, dat de heer Wilgers in eene oogenblikkelijke geldelijke ongelegenheid verkeert, en dat hij het accept heden niet zal kunnen betalen, ja, zelfs in de eerste dagen ook niet."

„Hoe kom je er toch aan", vroeg de heer Van der Schie verwonderd, „sta je in eenige betrekking tot hem?"

„Hij en mijn vader waren twee boezemvrienden, en die vriendschap van mijn vader is op mij overgegaan."

Verbaasd en ontstemd zag de heer Van der Schie op.

„Dan waarschuw ik je", liet hij zich ontvallen, „want al wat Wilgers heet ......" hij zweeg en woelde driftig met zijn hand door het haar.

„Ik weet niet, mijnheer, wat er op den naam van Wilgers valt aan te merken", hernam de boekhouder kleurend, „menigeen mag hem benijden; er kleeft niet de minste smet op, en, dat de heer Wilgers op het oogenblik geen accept van een paar duizend gulden kan betalen, kan toch geen schande genoemd worden."

„Ik ken mijnheer Wilgers beter dan je denkt, jongmensch", hernam Van der Schie kortaf. „Maar dat doet alles niets ter zake", ging hij driftig verder, „het accept moet vandaag betaald worden en daarmee basta."

Zijn bediende wrong de handen.

„Maar als het nu niet betaald kan worden?" vroeg hij.

„Dan zijn de gevolgen voor rekening van den schuldenaar", antwoordde de heer Van der Schie koel. „dergelijke lieden zijn altijd in nood."

„Niet zoozeer als mijnheer Wilgers", hernam de boekhouder.

„Maar gij zoudt me een geheim vertellen", hervatte Van der Schie, „wat heeft daarmee het accept van mijnheer Wilgers te maken? Of is het soms zijn onmacht om te betalen, dat gij mij als geheim hebt meegedeeld. Dan hadt gij u gerust al die woorden kunnen sparen, want ik zou het zonder u ook wel te weten zijn gekomen."

„Ach neen, het is iets anders, iets ergers nog", antwoordde de boekhouder...... Een oogenblik aarzelde hij nog, toen mompelde hij schier

tie van den bestuurszetel ter sprake komt.

Het amendement luidt:

„Die leden van eene vereeniging, welke met eenig beheer of eenige administratie belast zijn, behooren Franschman en in het bezit der burgerlijke rechten te zijn."

Het amendement [van Amédée Reille] lokte echter, met de onmiddellijk er op gevolgde beschuldigingen aan het adres der socialisten, eene ware paniek uit. 't Scheen afgesproken werk te zijn van de mannetjes van Millerand om bij de eerste de beste *philippica* tegen hun geliefkoosd ontwerp de oproertrompet te blazen.

Telkens als Reille wilde spreken, riep de uiterste linkerzijde; „Er uit met hem, laten we hem overschreeuwen!"

Paul Deschanel trachtte aan het alarm een einde te maken, door het amendement in stemming te doen brengen. [Het wordt verworpen met 365 tegen 170 stemmen.

En nu de verdediging van den premier.

Zij was, van de opening tot de sluiting der zitting, uitermate zwak. Waar zijn ontwerp werd gecritiseerd, sloeg hij de vooroordeelen van zich af, zonder met argumenten voor den dag te komen. Waar hem werd verweten dat hij den val der Republiek voorbereidde, ontkende hij gewoonweg enz. enz. Zelfs zijnen vrienden en geestverwanten moet zijn machteloos opteden in het oog zijn gevallen. Misschien heeft de minister-president gehoopt, dat de socialisten nog te elfder uur voor hem in de bres zouden springen. Maar zij deden het niet en wilden stellig hun kruit bewaren voor een nog heeter strijd, dan gevoerd werd.

—Onder den titel: „het antwoord schuldig" publiceert het *Journal des Débats* een belangrijk en overwegend artikel over de onwederlegbare zekerheid eener juridische nederlaag van het Kabinet Waldeck-Rousseau.

De rechterlijke adviezen, welke den minister-president van verschillende zijden welwillend zijn verstrekt geworden, worden lijnrecht in tegenspraak met de fantastische voorstellingen gebrandmerkt, waarop de eerste minister zijne campagne tegen kloosters en kloosterlingen gebouwd heeft.

Overal het burgerlijk en algemeen recht naar zijne anti-papistische strevingen wringend, is hij nu eens de meening toegedaan, dat de Staat het recht bezit om de kloostergoederen *á titre de biens vacants et sans maitre* (d. i. als onbeheerd en zonder eigenaar) in bezit te nemen, dan weder, dat het „algemeen welzijn" de annexatie dier goederen „noodzakelijk" maakt.

Maar de autoriteiten op juridisch gebied geven zich niet gemakkelijk gevangen, en blijven beslist bij hunne meening, dat de minister-president alle recht en wet met voeten treedt om zijne zaak te doen zegevieren.

De bepalingen van zijn wetsontwerp, luidt het eenparige oordeel, zijn allerminst eene toepassing van de republikeinsche grondwet en de daaruit voortspruitende nevenwetten, maar ontegenzeggelijk zijn zij eene onloochenbare en manifeste gewelddpleging tegen wat recht is en recht genoemd wordt.

Eigenlijk zijn deze uitspraken voor ons geen nieuws meer, sinds ons door mannen, als graaf de Mun en de abbé's Lemire en Gayraud, op de tegenstrijdigheden van het wetsontwerp tegen de vereenigingen is gewezen.

Wij weten nu, dat minister Waldeck-Rousseau en zijn ambtsbroeder Millerand eene geheel tegenovergestelde rol gaan spelen, want waar de eerste den intellectueelen invloed van de kloosterorden wil fnuiken, droomt de ander slechts van de millioenen, welke het zaakje voor den Staat gaat afwerpen.

China. — De *Times* heeft thans uit Peking een overzicht ontvangen van de overeenkomst die Rusland ter onderteekening aan den chineeschen gezant te St. Petersburg heeft voorgelegd.

De voornaamste punten daarvan komen volkomen overeen met de reeds vroeger medegedeelde lezing.

Van de nieuwe gestelde eischen zijn de volgende wel het merkwaardigst:

„Tengevolge van den ongeregelden toestand in het land zullen de russische troepen, die met de bewaking der spoorwegen belast zijn, worden vermeerderd, totdat de rust in het land geheel is teruggekeerd,

„Onderdanen van een ander land mogen noch ambten in Mandsjoerije bekleeden, noch gebruikt worden voor de oefening van Chineesche troepen of zeelieden in Noord-China.

„Wat de betaling van schadeloosstelling voor de militaire uitgaven van Rusland betreft, deze moet gelijktijdig en in overeenstemming met de schadeloosstelling voor de overige mogendheden worden vastgesteld. De betalings-voorwaarden zullen later worden geregeld.

„Voor de schadeloosstelling wegens de vernieling van den Trans-Mandsjoerijschen spoorweg moet China zich met de spoorwegmaatschappij verstaan. Die schadeloosstelling moet óf geheel in contanten worden uitbetaald, óf in den vorm eener handels-concessie worden voldaan.

„China laat Rusland toe een spoorweg aan te leggen van Mandsjoerije naar Peking. China verplicht zich om geen troepen te leggen in plaatsen, waar de spoorweg niet gereed is, of waar met den bouw niet is begonnen. (Dit belet China dus, naar de *Times* zegt, om ergens in Mandsjoerije troepen te legeren.) Rusland bepaalt, welke chineesche politie-patrouilles in Mandsjoerije mogen worden gebruikt, en hoe deze bewapend moeten zijn. Het invoeren van wapens in Mandsjoerije is verboden.

„In Mandsjoerije, Mongolië en Chineesch Turkestan mogen geen spoorweg-, mijn-, of andere concessies worden verleend aan onderdanen van eenige andere mogendheid. Evenmin mag China zelf spoorwegen aanleggen. In de omgeving van Nioet-Swang mag geen land aan een vreemdeling verpacht worden."

Zoo langzamerhand schijnt het, alsof Rusland alleen de macht bezit om China de wet voor te schrijven, en of de geheele veldtocht der mogendheden slechts hediend heeft, om Rusland's plannen in Oost-Azië te steunen.

overstaanbaar: „het moet" en ging luid voort: „het is een geheim, dus niet bestemd voor de ooren van het publiek; ik deel het u mede, mijnheer, omdat ik weet, dat gij het niet zult schenden en vooral omdat ik hoop dat het voor u een reden zal zijn mijnheer Wilgers niet al te hard te vallen."

„Komaan, ik ben er nieuwsgierig naar" zeide de heer Van der Schie.

„Zooals u misschien weet", hernam de boekhouder, „heeft mijnheer Wilgers een zoon die helaas! niet aan de verwachtingen zijner ouders beantwoordt, maar integendeel zeer verkwistend leeft en zijn vader honderden, ja duizenden heeft gekost; die zoon heeft zich zelfs niet ontzien oneerlijke middelen aan te wenden om aan geld te komen en zoo heeft hij deze week zijn hand geslagen aan de kas der Groote Societeit, waarvan, zooals u weet, de heer Wilgers president is, en die wegens afwezigheid van den penningmeester eenigen tijd onder zijne hoede is. Gij kunt u thans een begrip vormen van de verlegenheid waarin de heer Wilgers verkeert; het geld zal hij natuurlijk aanvullen, maar de minste argwaan, de minste achterdocht bij het niet betalen van wissels en dergelijke of het kras optreden van een schuldeischer is voldoende om hem ongelukkig te maken."

Met een zonderlinge uitdrukking op het gelaat en een glans in de oogen waarvoor de boekhouder onwillekeurig terugschrikte, zag de heer Van der Schie een oogenblik zijn bediende aan. Toen zeide hij met langzame stem tot zich zelven: „Het uur der wraak is gekomen."

Ontzet deinsde zijn bediende achteruit. „O God, ik heb te veel gezegd," riep hij uit, „gij zijt zijn vijand, had ik dat geweten, o, ik smeek u, mijnheer, zeg niets van hetgeen ik u heb medegedeeld."

„Ik heb nooit de zaken van een ander verklapt," antwoordde de heer Van der Schie bedaard. „Denk er om, dat het accept gepresenteerd wordt," voegde hij er bij.

Gewoonlijk deed mijnheer Van der Schie na het diner een wandeling. Ook op den dag, dat ons verhaaltje speelt, verloochende hij die gewoonte niet.

't Was heerlijk weder en hij richtte onwillekeurig zijne schreden naar buiten. De frissche, balsemende lucht, die uit het veld hem tegemoet stroomde, deed hem goed; maar hij had geen oog voor het schoone der natuur, voor de fraaie kleurmengeling de treffende schakeeringen, waarmede het landschap prijkte; het gezang der vogelen drong niet tot zijne ziel door; de verkwikkende buitenlucht, de schoone omgeving, zoo geschikt het menschelijk gemoed tot edele, blijgeestige gedachten te stemmen, stortte geen reine, verhevene gevoelens in zijn hart. Daarbinnen was het donker, een zwarte nacht. Het was slechts de wraak, die hem bezig hield, de wraak, die nu en dan een lach op zijn gelaat deed verschijnen. Ha, zijn vijand, zijn ouden mededinger vernederen, hem nederwerpen van de hoogte welke hij had bereikt, hem stooten van de plaats, welke hij hem (Van der Schie) onrechtmatig ontroofd had; hem op zijne beurt eindelijk een bloedende wonde aan de ziel toebrengen,...... ha! bij sidderde van een boosaardig genot.

Geboeid lag de vijand aan zijne voeten, — de gelegenheid was zoo schoon!

Wilgers zou niet kunnen betalen, hij zou hem dwingen; het onvermogen van zijn vijand zou aan 't daglicht komen, de kas der societeit worden opgeeischt, de diefstal bemerkt en.....schande, eeuwige schande zijn deel zijn.

„Het uur der wraak is geslagen," herhaalde de wandelaar, zachtkens bij zich zelven.

Hij stond een oogenblik stil en ontdekte, dat hij reeds vrij ver van de stad was afgedwaald. Hij ging terugkeeren. Om zich te vergewissen, of hij wel den juisten weg volgde, zag hij rond. en nu eerst bemerkt hij, dat hij zich tegenover een kerk bevond, een hoogst eenvoudig, schilderachtig gelegen kerkje, dat geheel bij het landelijke der omgeving paste. Het kruis voor aan de nok van het dak, liet geen twijfel over; het was een roomsche kerk. De half geopende deur, met een groenen rand van klimop omlijst, noodde tot binnenkomen.

Van der Schie dacht na.

De belofte aan zijne vrouw gedaan, schoot hem te binnen: hij moest toch biechten, dus, waarom zou hij het hier niet doen, niemand zou het immers in dit landelijk kapelletje zien. Half nieuwsgierig trad hij het Godshuis binnen. Aan de deur bleef hij een oogenblik staan en zag naar binnen. Bij al den eenvoud, welke er heerschte, zag het er plechtig uit daarbinnen; een onwillekeurig gevoel van ontzag kon de binnentredende niet onderdrukken. De majesteit Gods doet zich in de nederigste stulp, waar Zij zich gewaardigt zich te vestigen, kennen.

Slechts weinige personen waren bij een kleinen biechtstoel gezeten.

Als bedeesd schreed de heer Van der Schie voorwaarts, hij vergat zijne vingers te doopen in het wijwatersvat — hij had het verleerd. Ver achter de weinige andere biechtelingen nam hij plaats en met schrik zag hij hun aantal slinken. Nog slechts twee, en het was zijne beurt.

Zonderlinge gevoelens maakten zich van hem meester; hij zocht tevergeefs naar woorden waarmede hij zijne schuldbelijdenis zou beginnen, hij kende de voorbiecht niet meer; slechts enkele woorden hingen nog verward in zijn geheugen en strekten alleen om hem nog verder van streek te brengen, de reeks zijner zonden kwam beurtelings in steeds afwisselenden vorm in zijn brein, maar bij de pogingen welke hij deed, om er een nette en tevens verontschuldigende uitdrukking voor te vinden verloor hij ze weer en voor een uit zijn geheugen en vormden zij een chaos, waaraan hij tevergeefs bepaalde vormen trachtte te geven.

Hoe meer het tijdstip naderde, dat hem gelegenheid zou worden gegeven aan de voeten van den priester neer te knielen, hoe meer ook zijn angst toenam en hij zich ontsteld gevoelde. Hij zag naar alle kanten rond als zocht hij een uitweg. De avondzon verguldde de kleine boogvensters en zette het kerkje een eigenaardigen luister bij. Het geheimzinnige, het plechtige der omgeving werd er niet weinig door vermeerderd.

Ongekende aandoeningen overweldigen het hart van den biechteling; hij knielde thans niet alleen neer, om-

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t|m 31 December 1898, onder No. 1468 I t|m No. 6604 I, zal plaats hebben op Donderdag den 18den April a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 27sten Maart 1901.

De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

LUZ DIAMANTE,

LONGMAN & MARTINEZ.

NEW—YORK,

Libre de Explosión, Humo y Mal Olor

— DE VENTA POR —

Las Ferreterias y Almacenes de Víveres.

"LA CORONACION"

REAL FABRICA DE CIGARILLOS

—OTRABANDA, CALLE ANCHA.—

Los cigarrillos de esta afamada Fábrica están elaborados con los mejores materiales de la Habana.

ALGODON, PECTORAL, TRIGO, BERRO, etc., etc.

SE VENDE POR MAYOR Y AL DETAL

en todos los Almacenes, Botiquines, Boticas y Tiendas de Curaçao, Bonaire, Aruba, Trinidad, Venezuela, Haiti, Colombia, etc., etc.

En esta fábrica encontrarán los fabricantes

PAPEL PARA CIGARRILLOS, PICADURAS DE PRIMERA CLASE, etc.

Máximo Gómez

Eerste President van Cuba.

Aangenomen werd er, na de verkiezing van dezen hoogen Magistraat, de allergeurigste en honigzoete sigaren: "Tenerife", "For Luck", "La Gloria" enz., enz. enz. afkomstig uit wijd beroemde fabrieken in de *Botica Central* te deponeeren, om tegen schappelijken prijs aan de fijne rookers te koop aan te bieden door:

DE LANNOY & Co.

BOTICA CENTRAL.

DE LANNOY & C°.

Overzijde. -- Breedestraat.

Groote voorraad van artsenijen en van de allernieuwste patentmiddelen: allervoortreffelijkste wijnen van de beste merken; heerlijke siropen; sodawater; brillen van allerhande soorten; allerfijnste en allerwelriekendste perfumerieën; cacao en chocolade van verschillende merken; uitgezochte confituren: sigaren uit de meest geroemde fabrieken enz., enz., enz.,

Agentuur van het gerenommeerde LANS' EXTRA STOUT, door meer dan duizend geneeskundigen in Nederland en verreweg door de meeste van Curacao aanbevolen; van het heerlijke bier EL CIERVO, het deugdelijkste voor de tropische gewesten, om de geringe hoeveelheid alcohol, welke het bevat; van de ELIXIR DE CAPUCHINO, bereid door H. Snels, het groote en onfeilbare geneesmiddel voor de spoedige genezing der vrouwenkwalen.

Alles tegen schappelijke prijzen.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Juli té 31 di December 1898 bao di No. 1468 I té No. 6604 I, lo toema lugá dia Huebes 18 di April i dianan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 27 di Maart 1901.

President.
M. P. CURIEL.

Fotografia Soublette.

Este muy conocido Taller ofrece de nuevo sus trabajos á sus numerosos clientes, acaba de recibir máquinas de las últimas invenciones y tiene constantemente de venta aparatos é ingredientes frescos para el arte fotográfico.

HORAS DE TRABAJO:

De 8 A. M.—4 P. M.

HET KANTOOR

VAN DE PRAKTIZIJNS

A. M. Chumaceiro Az.

— EN —

J. Sutherland

is verplaatst naar het *Van den Brandhof's Plein*, vlak tegenover de Brug.

Curaçao, 21 Maart 1901.

---

dat de anderen het deden, het is 't ontzag voor de plaats waar hij zich bevond, dat hem de knieën deed buigen, het hoofd op de borst zinken; een ongewoon gevoel van eerbied doortintelde zijne ziel, en een gebed, dat zich nog in geen woorden kon uitspreken, welde op in zijn gemoed.

Een heldere straal der avondzon viel op zijn bleek en peinzend gelaat— een heldere straal der goddelijke genade had zijne ziel getroffen. En evenals de milde zonnestralen de bloem doen ontluiken en hare schoonheden ten toon spreiden, zoo ook verwekt de genade van Boven edele aandoeningen in 's menschen ziel.

Eindelijk was dan de beurt aan Van der Schie gekomen; hij stond op en naderde schier onwillekeurig den biechtstoel; met den knop der deur in de hand stond hij een oogenblik stil. Wat zou hij zeggen, hoe beginnen. Alles hing hem als een duister waas voor den geest. Hij aarzelde. Weder viel een flikkerende straal door het boogvenster op zijn gelaat. „Daar binnen heldert zich alles op," klonk het terzelfder tijd plotseling in zijn binnenste, en hij knielde neer aan de voeten van den plaatsbekleeder van Christus.

Dit verhaal is geschreven voor Katholieken. Het is dus niet noodig de heerlijke gevoelens te schetsen, die den zondigen mensch bezielen wanneer hij van allen last ontheven, rein en onbevlekt den biechtstoel verlaat, wanneer een nieuw leven zich als 't ware voor hem opent en zijn blik zoo helder en onbeneveld, zijn gemoed zoo tevreden en gelukkig is.

Maar hoeveel te meer moet hij dat zoet geluk smaken, hij, die na lange maanden, jaren zelfs, van geen berouw geen liefde tot God, terugkeert tot de erkenning van zijne feilen, wanneer eindelijk het zware juk, dat hij allengs gewoon werd te torsen, hem van de schouders wordt genomen, wanneer alle schuld, die hij tegenover zijn Schepper op zich geladen had, hem eensklaps is kwijtgescholden, hij zich van alles ontdaan, verlicht en vrij gevoelt.

Een ongekend geluk smakend verliet Van der Schie den biechtstoel. Een heerlijk licht was voor hem opgegaan; de oogen des geloofs, die bij hem zoolang gesloten waren, waren hem opengegaan; hij zag thans duidelijk en helder om zich heen.

Al de theorieën van liberale vrienden kwamen hem nu bespottelijk voor. Wat beteekenden zij, die opgeschroefde woorden, die geleerde termen, tegenover de eenvoudige taal van den priester; hoe duidelijk waren al zijne redeneeringen, al zijne weifelingen weerlegd, hoe schitterend was de waarheid aan het licht getreden; de de kalme vaderlijke stem van den priester vertolkte eene leer, klaar als het water eener heldere beek, maar ook schitterend als de stralen der zon wanneer zij boven de oosterkim verrijst. Op zijne plaats gekomen knielde hij neer, verborg het hoofd in de handen en evenals Thomas ontsnapten aan zijne diep rouwmoedige ziel de woorden: „Mijn Heer en mijn God." Hij had gezien, hij had gevoeld. O, de woorden van den priester hadden het zoo zonneklaar bewezen, dat het Katholicisme, en het Katholicisme alleen, in staat is den mensch gelukkig te maken, dat zijne leer onvergankelijk is, omdat zij is van goddelijken oorsprong. Zijn geloof was wedergekeerd, en in een vurig gebed, dat zich soms in geen woorden kon uitspreken, dankte hij God voor zijne bekeering.

In het huis van den bekeerling knielde een vrouw voor haar kruisbeeld neer en, hare betraande oogen omhoog heffend, bad zij met smeekende stem: „Heer, verhoor mijn gebed, geef hem het licht des geloofs weder!"

't Schemerde reeds sterk, toen Van der Schie zijne woning weder bereikte. In de spreekkamer wachtte iemand op hem. Hij ging er heen, maar moest de lamp ontsteken, alvorens hij de lange zwarte gedaante herkende, die daar voor hem stond.

Toen ging hij onwillekeurig een stap achteruit.

Sinds het oogenblik van hunne vijandschap had hij geene ontmoeting met den heer Wilgers meer gehad, en thans stond deze voor hem.

Zwijgend stond deze voor hem.

Zwijgend stonden beide mannen een oogenblik tegenover elkander. Beider aangezicht was bleek en in hunne trekken vertoonde zich een pijnlijke spanning.

„Gij weet, waarvoor ik kom," zeide de heer Wilgers eindelijk.

„Ik weet het," klonk het antwoord.

„Ik heb vernomen, dat gij mijn toestand kent," hervatte de heer Wilgers, eenigszins spijtig en op afgemeten toon, „ik zou het u niet hebben gezegd, omdat ik weet, dat het gebeurde een muur tusschen ons heeft opgetrokken. Thans kom ik echter toch tot u met de vraag, of deze omstandigheden geen invloed op uw besluit kunnen hebben. Ik vraag u dit niet voor mij, maar voor mijn huisgezin."

De wraakzucht welde met onweerstaanbare kracht op in het hart van den bekeerling; een oogenblik weken zijne goede gevoelens, raakten de woorden des priesters op den achtergrond. Het denkbeeld zijnen gehaten vijand in zijn macht te hebben, hem morgen wellicht onteerd te zien, schandelijk vervallen van de plaats, welke hij hem had ontroofd, beheerschte zijn gemoed. Zijne oogen schitterden onder hunne zware wenkbrauwen, een nijdige glimlach teekende zich om zijn mond en hij schudde langzaam het hoofd.

„Ah, gij neemt wraak," riep Wilgers op smartelijken toon uit, „gij herinnert u wat ik u eens toevoegde (hij liet het hoofd op de borst zinken) ja, zoo is het lot dat ons drijft, verleden jaar zegepraalde ik, thans is het uw beurt, gij kunt u wreken, genieten van de wraak; ik vergat, dat zij een der grootste genoegens is van de menschelijke ziel. Welnu, geniet!"

In zijne stem klonk een doffe wanhoop; hij keerde zich langzaam naar de deur, om het vertrek te verlaten.

Zwijgend staarde de heer Van der Schie hem na. Er was plotseling verandering in zijn wezen gekomen; de cynische hardheid verdween uit zijne trekken; de gevoelens, welke hem straks in het eenvoudig dorpskerkje overweldigd hadden, maakten zich ook thans van hem meester, hij herinnerde zich de woorden van den priester en wat hij straks gebeden had: „Vergeef ons onze schulden, gelijk wij vergeven onzen schuldenaren."

Kort, maar hevig was de strijd in zijne borst gevoerd. Toen greep hij zijn ouden vijand bij den arm en trok hem in de kamer terug.

„Luister," zeide hij, „gij zegt, dat de wraak het zoetste genot is van den mensch, ik zeg u echter, dat het schenken van vergeving de grootste vreugde is van den Christen: dat mijne Kerk leert zijn vijanden te vergeven en ten bewijze daarvan zeg ik u, dat ik van mijn besluit afzie; ik denk aan geen wraak meer. Omdat ik het vorig jaar mijn Paschen heb gehouden, wist gij mij te benadeelen, welnu, dezelfde reden is thans oorzaak, dat ik mijn plan laat varen, dat ik van uwe verlegenheid geen gebruik zal maken om mijn wraak te koelen, eenvoudig omdat ik geen wraak meer gevoel; integendeel, gij kunt thans op mijn hulp rekenen."

Met stomme verbazing staarde de ander hem aan, hij meende, dat hij dit alles hoorde in een droom.

„Hoeveel ontbreekt er aan de kas der Sociëteit?" vroeg de heer Van der Schie bedaard en haalde zijn portefeuille voor den dag. Ik zal u de som leenen."

Maar thans kwam zijn vijand, neen, hij was het niet meer, thans kwam Wilgers tot inkeer en erkenning, hij vloog den ander om den hals en drukte hem aan het hart, gelijk een vriend.

„Nu zie ik, wat uw godsdienst voorschrijft", zeide hij tot tranen toe geroerd, nu leer ik de weldaden kennen, welke hij over de wereld uitstort, nu begrijp ik den eerbied welke u voor dat geloof vervult, nu begrijp ik ook zijn verheven standpunt, ver boven alle menschelijke gevoel."

„Doe er uw voordeel mee!" was alles wat Van der Schie zeide.

Twee dagen later was het Paschen. Onder de talrijke menschenmassa, welke dien dag tot de Tafel des Heeren naderde, behoorden ook van der Schie en zijne echtgenoote.

Wat er in beider gemoed omging, waag ik niet te schetsen.

Het schoone voorbeeld van Van der Schie bracht den heer Wilgers tot inkeer en voerde hem tot de oude Moederkerk terug.

Ja, het was waarlijk een zalige Paschen.